

Ο ελεύθερος άνθρωπος και ο δούλος της φθοράς (Ιωάννης Καραβιδόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης, Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτουσία](#)

Οι άνθρωποι συνήθως αγωνίζονται για να εξασφαλίσουν τα δικαιώματά τους μέσα στην κοινωνία, κάνουν το παν για να αποκτήσουν στηρίγματα που θα τους βοηθήσουν να αισθανθούν ασφαλείς και να επιβληθούν στους άλλους. Αμυντικοί και επιθετικοί ψυχικοί μηχανισμοί τίθενται σε ενέργεια για τον σκοπό αυτό. Απεναντίας, είναι σπάνιες οι περιπτώσεις που παραιτείται κανείς θεληματικά από δικαιώματα που έχει, από προνόμια και εξουσίες που του ανήκουν. Μία από τις σπάνιες αυτές και χαρακτηριστικές περιπτώσεις είναι ο Απ. Παύλος, ο οποίος γράφει στην

Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του τα εξής:

«Αδελφοί, πάρτε παράδειγμα εμένα. Δεν είμαι απόστολος; δεν είμαι ελεύθερος; δεν είδα αναστημένο τον Ιησού, τον Κύριό μας; δεν είστε εσείς ο καρπός του κόπου μου στην υπηρεσία του Κυρίου; Κι αν ακόμα άλλοι αρνούνται να με αναγνωρίσουν ως απόστολο, για σας οπωσδήποτε είμαι· γιατί η ίδια η ύπαρξη της εκκλησίας σας είναι η απόδειξη πως είμαι απόστολος. Να πως απολογούμαι σ' αυτούς που αμφισβητούν και συζητούν την αυθεντία μου ως αποστόλου: Δεν έχω τάχα δικαίωμα να συντηρούμαι με δαπάνη της εκκλησίας που υπηρετώ; Μήπως δεν έχω δικαίωμα να έχω μαζί στα ταξίδια μου αδερφή χριστιανή ως σύζυγο, (η ως οικονόμο), όπως κάνουν και οι άλλοι απόστολοι και τα αδέρφια του Κυρίου και ο Κηφάς; Ή μήπως είμαστε οι μόνοι, εγώ κι ο Βαρνάβας, που δεν έχουμε δικαίωμα συντηρήσεως, αλλά πρέπει να ζούμε με την εργασία μας; Ποιος πάει ποτέ στρατιώτης στον πόλεμο με δικά του έξοδα; ποιος φυτεύει αμπέλι και δεν τρώει από τον καρπό του; η ποιος βόσκει πρόβατα και δεν τρώει από το γάλα του κοπαδιού; Μήπως αυτά που λέω είναι σύμφωνα μόνο με την ανθρώπινη καθημερινή πείρα; Κι ο νόμος δεν λέει τα ίδια; Πράγματι, στον Μωσαιοκό νόμο είναι γραμμένο: Μη βάλεις φίμωτρο στο βόδι που αλωνίζει. Μήπως για τα βόδια νοιάζεται ο Θεός; Μήπως αυτά που λέει αναφέρονται πραγματικά σ' εμάς; Ασφαλώς αυτά γράφτηκαν για μας. Αυτός που οργώνει κι αυτός που αλωνίζει πρέπει να κάνουν τη δουλειά τους με την ελπίδα της συμμετοχής στη συγκομιδή. Εμείς σπείραμε ανάμεσά σας πνευματικό σπόρο· σας φαίνεται πάρα πολύ αν θερίσουμε από σας τα υλικά, που είναι αναγκαία για τη συντήρησή μας; Αν άλλοι κάνουν χρήση αυτού του δικαιώματος απέναντί σας, δεν θα ταιριάζε να το κάνουμε περισσότερο εμείς; Εμείς όμως δεν κάναμε χρήση του δικαιώματος αυτού, αλλά υπομένουμε κάθε στέρση, για να μη δημιουργήσουμε κανένα εμπόδιο στη διάδοση του ευαγγελίου του Χριστού» (Α΄ Κορ. 9,2-12).

Ανήκε στα ήθη της εποχής του Απ. Παύλου να τρέφονται οι εργάτες του Ευαγγελίου από τους πιστούς, ώστε απερίσπαστοι από τις βιοτικές φροντίδες να επιδίδονται στο ιεραποστολικό και κηρυκτικό έργο. Ήταν ένα δικαίωμα που κανείς δεν μπορούσε να τους το αμφισβητήσει. Ήταν δίκαιο και στηριγμένο στον Νόμο του Θεού. Πράγματι, στον Μωσαϊκό νόμο είναι γραμμένο: «Μη βάλεις φίμωτρο στο βόδι που αλωνίζει. Μήπως για τα βόδια νοιάζεται ο Θεός; Μήπως αυτά που λέει αναφέρονται πραγματικά σ' εμάς; Ασφαλώς αυτά γράφτηκαν για μας».

Ο Απ. Παύλος όμως παραιτείται θεληματικά από το προνόμιο αυτό. «Εμείς όμως δεν κάναμε χρήση του δικαιώματος αυτού», γράφει προς το τέλος της περικοπής. Και η σκέψη ακόμη, μήπως κανένας χριστιανός θεωρήσει τον Απόστολο σαν ένα επαγγελματία που βρήκε έναν εύκολο τρόπο διατροφής σε βάρος άλλων, τον κάνει να αρνηθεί κάθε υλική προσφορά. Προτιμά να εργάζεται με τα ίδια του τα χέρια, αυτός και οι συνεργάτες του, ώστε να μη δώσει αφορμή πονηρών λογισμών σε κανένα και έτσι αποβεί αυτό σε βάρος της διαδόσεως του Ευαγγελίου.

Συγκινητικό πράγματι παράδειγμα εσωτερικής ελευθερίας που γίνεται ακόμη πιο φωτεινό και καθοδηγητικό, όταν σκεφθεί κανείς πόσο ο άνθρωπος της εποχής μας προσπαθεί να επωφεληθεί υλικά από κάθε ενέργειά του, πόσο αποβλέπει συνεχώς

στο οποιοδήποτε κέρδος, στην απόκτηση προνομίων και δικαιωμάτων. Δείγματα όλα αυτά ανελευθερίας και υποταγής του ανθρώπου στην αβεβαιότητα που δημιουργεί η ύπαρξη του κακού με κάθε μορφή μέσα στον κόσμο. Τα δώρα και τα αγαθά, που η αγάπη του Θεού πλούσια προσφέρει στον άνθρωπο, τον παγιδεύουν και τον υποδουλώνουν, τον κάνουν αιχμάλωτο, ενώ θα έπρεπε να είναι κύριος αυτών και να μπορεί σε οποιαδήποτε στιγμή να παραιτηθεί από αυτά.

Η ελευθερία από όλα τα υλικά αποκτήματα, δικαιώματα η προνόμια, είναι χαρακτηριστικό του λυτρωμένου ανθρώπου, αυτού που δέχτηκε τη δωρεά του σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού, αυτού που συνδέει τη βεβαιότητα και ασφάλειά του μέσα στον κόσμο όχι με μία καλή κοινωνική θέση που κατέχει η με μία εξουσία που ασκεί επάνω στους άλλους η με ο,τιδήποτε άλλο τον κατοχυρώνει φαινομενικά, αλλά με τον Θεό και με την ελπίδα για το μέλλον.

Ένα μήνυμα ελευθερίας από εγκόσμιες απαιτήσεις και αποκτήματα κοσμικά απηύθυνε ο Παύλος στους Κορινθίους σε μία συγκεκριμένη στιγμή της ζωής τους, το ίδιο απευθύνει και στον σημερινό άνθρωπο: Ελεύθερος είναι ο άνθρωπος που μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να παραιτηθεί από κάτι που κατέχει, για ένα σκοπό ανώτερο, χωρίς να ταραάζεται από το γεγονός ότι το χάνει. Αλλιώς είναι δούλος της φθοράς, αιχμάλωτός της φοβίας και ανασφάλειας που χαρακτηρίζουν τον χωρίς Χριστό αλύτρωτο άνθρωπο.

πηγή: www.agiazoni.gr